

Motion till riksdagen 2011/12:Fi214

av Jan Ertsborn (FP)

Regelförenkling av dröjsmålsränta

Förslag till riksdagsbeslut

Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som anförs i motionen om att göra räntelagens bestämmelser om dröjsmålsräntans storlek tillämplig på alla typer av skulder.

Motivering

Räntelagen (1975:635) är tillämplig enbart på penningfordran inom förmögenhetsrättens område. Bestämmelser om dröjsmålsräntans storlek finns i 6 § och innebär att ränta ska beräknas för år enligt en räntefot som motsvarar den vid varje tidpunkt gällande referensräntan med ett tillägg av 8 procentenheter. Referensräntan fastställs halvårsvis, vilket innebär att även dröjsmålsräntan blir fastställd för varje halvår. För innevarande halvår uppgår referensräntan till 2,0 procent. Efter en ökning med 8 procentenheter blir då nu gällande dröjsmålsränta 10 procent.

En specialregel finns i 5 § och innebär att referensräntan ökas med 2 procentenheter. Denna specialregel avser fordringar som avser återgång av betalning då avtal hävts till följd av kontraktsbrott eller återbetalningar på liknande grunder.

Detta förhållande att räntelagen inte omfattar offentliga fordringar har fått till följd att det krävs en särslagstiftning vad gäller fordringar på skatter och avgifter, återkrav från Försäkringskassan vad gäller för mycket utbetalt bostadsbidrag och återkrav från arbetslöshetskassor m.m. Det finns också många fordringar som inte löper med dröjsmålsräntor såsom tv-avgifter, felparkeringsavgifter och studiemedelsavgifter. Till detta kommer ett antal fordringar från kommuner och landsting eller regioner.

Enligt den nyligen framlagda proposition 2010/11:165 Skatteförfarandet beräknas ränta vid för sen betalning efter en räntesats som motsvarar basrän-

Fel! Okänt namn på

tan plus 15 procentenheter. I dagsläget innebär detta 16 procent årlig ränta. Detta är samma regler som i nu gällande skattebetalningslag.

Fordringar avseende underhållsstöd löper med en ränta som fastställs av regeringen en gång om året och grundas på emissionsräntorna för Riksgäldskontorets statsskuldväxlar och statsobligationer.

Vid återkrav från en arbetslöshetskassa på ett felaktigt erhållet belopp ska ränta utgå enligt räntelagen.

Det finns också en lag om dröjsmålsavgift (1997:484), som innehåller andra regler för beräkning av ränta (dröjsmålsavgift) vid för sen betalning. Här finns också en promemoria med förslag till ändringar.

För enskilda personer och företag är nu gällande system med olika beräkningsgrunder m.m. svåröverskådligt och oftast näst intill obegripligt. Det är också omöjligt att förstå varför vissa skulder vid sena betalningar ska löpa med högre ränta än andra (och då även i jämförelse med vad som gäller privaträttsliga fordringar).

En hög ränta (eller dröjsmålsavgift) ska fylla såväl funktionen att ge den berättigade en kostnadstäckning som att vara ett påtryckningsmedel så att skulden betalas i tid. Det är svårt att förstå varför dessa syften inte skulle kunna rymmas inom ett och samma beräkningssätt.

Regeringen har i flera år haft ambitionen att göra regelförenklingar. Här finns ett område som alldeles ypperligt lämpar sig för en sådan regelförenkling genom att lägga fast en och samma beräkningsmodell för dröjsmålsräntor avseende alla typer av fordringar. Nuvarande bestämmelser i räntelagen lämpar sig väl för detta.

Stockholm den 29 september 2011

Jan Ertsborn (FP)